

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 393/2023
26.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Милене Рашић, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Николе Столића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Руми 4К.239/21 од 09.03.2022. године и Вишег суда у Сремској Митровици 2КЖ1 225/22 од 29.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 26.04.2023. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Николе Столића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Руми 4К.239/21 од 09.03.2022. године и Вишег суда у Сремској Митровици 2КЖ1 225/22 од 29.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми 4К.239/21 од 09.03.2022. године окривљена АА је оглашена кривом због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ и изречена јој је условна осуда којом јој је утврђена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и одређено је да се иста неће извршити уколико окривљена за време проверавања у року од 3 (три) године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, те је истовремено окривљеној као споредна казна изречена новчана казна у износу од 50.000,00 (педесетхиљада) динара коју је дужна да плати суду у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора. Окривљена је обавезана да плати суду на име паушала износ од 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици 2КЖ1 225/22 од 29.12.2022. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА – адвоката Николе Столића и потврђена је пресуда Основног суда у Руми 4К.239/21 од 09.03.2022. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА – адвокат Никола Столић, због повреде кривичног

закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да сходно одредби члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП преиначи пресуде Основног суда у Руми 4К.239/21 од 09.03.2022. године и Вишег суда у Сремској Митровици 2КЖ1 225/22 од 29.12.2022. године тако што ће окривљену ослободити од оптужбе или да сходно одредби члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП укине наведене пресуде и предмет врати првостепену суду на поновни поступак и одлуку.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљене АА у поднетом захтеву истиче да како се у радњама окривљене описаним у изреци правноснажне пресуде не стичу сви битни елементи кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ, то стога дело за које је окривљена оглашена кривом није кривично дело. Наиме, по ставу браниоца, из изреке побијане правноснажне пресуде произилази да окривљена није довела оштећену у заблуду у погледу неке чињенице која би била подобна да оштећену наведе да на штету своје имовине нешто учини, обзиром да тврдња да је на оштећену и чланове њене породице бачена клетва не представља чињеницу чије се постојање или непостојање може утврђивати, већ је окривљена критичном приликом само изражавала своје мишљење и веровање, а што не може бити предмет преварне изјаве код кривичног дела превара из члана 208. КЗ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Основни облик кривичног дела превара из члана 208. став 1. Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 72/2009 од 03.09.2009. године, са ступањем на снагу дана 11.09.2009. године) чини лице које у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист доведе кога лажним приказивањем или прикривањем чињеница у заблуду или га одржава у заблуди и тиме га наведе да овај на штету своје или туђе имовине нешто учини или не учини.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ, то, по налажењу Врховног касационог суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде и то да је окривљена АА „... способна да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, у намери да себи прибави противправну имовинску корист већу од 5.000,00 динара, лажним приказивањем чињеница довела у заблуду оштећену ББ из ... да јој ова на штету своје имовине преда златан накит и то: један женски златан прстен са белим цирконом и два мања златника, све у вредности већој од 5.000,00 динара, све ствари власништво

оштећене, како би са предметним накитом наводно отишла у цркву и молила се три дана за оштећену, на коју је наводно као и на чланове њене породице бачена клетва, а затим, да би након те три молитве наведени накит вратила оштећеној, иако је знала да то неће учинити, већ је предметни накит продала и новац задржала за себе, на који начин је на штету имовине оштећене прибавила себи противправну имовинску корист у износу већем од 5.000,00 динара, при чему је била свесна свог дела, забрањености истог и хтела његово извршење“, а у време и месту ближе наведеном у изреци пресуде, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљене АА стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ, за које је она оптужена и правноснажно оглашена кривом, па су стога оцењени као неосновани наводи браниоца окривљене којима се указује да дело за које је окривљена правноснажно оглашена кривом није кривично дело.

Наиме, супротно наводима браниоца окривљене, у конкретном случају, предмет преварне изјаве окривљене АА је чињеница, а није изражавање мишљења и веровања окривљене како то сматра бранилац, обзиром да из изреке правноснажне пресуде произилази да је окривљена довела у заблуду оштећену ББ лажним приказивањем чињенице да ће оштећеној након три дана вратити златни накит који јој је оштећена предала како би окривљена са истим отишла у цркву и молила се три дана за оштећену, а који златни накит окривљена није вратила оштећеној, већ га је продала и новац задржала за себе, на који начин је окривљена на штету имовине оштећене прибавила себи противправну имовинску корист у износу већем од 5.000,00 динара, а што је по налажењу Врховног касационог суда довољно за постојање кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ, па су стога супротни наводи браниоца окривљене којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП оцењени као неосновани.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Николе Столића, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљене одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић